

ת"פ (נתניה) 7375-04-23 - מדינת ישראל נ' ארתור אברמוב

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 7375-04-23 מדינת ישראל נ' ארתור
אברמוב

לפני: כבוד השופט גיא אבנן

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות

נגד

הנאשם: ארתור אברמוב

בשם המאשימה:

בשם הנאשם: עו"ד ענת קירשנברג

גזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות במלוא העבירות שיוחסו לו בכתב האישום. כן הורשע בעבירה של מעשה מגונה שהוראת החיקוק בעניינה לא נזכרה בכתב האישום (העובדות פורטו, כפי שיובהר בהמשך), לאחר שהוזהר בידי בית המשפט וניתנה לו הזדמנות נאותה להתגונן. במועד ביצוע העבירות עבד הנאשם כמאבטח בחופי נתניה, והתגורר במכולה בחוף סירונית (להלן: המכולה). מתוקף תפקידו החזיק הנאשם בַּאֲלָה, אשר שימשה אותו בעבודתו (להלן: האלה). הנאשם והמתלוננת היו בני זוג, והתגוררו בצוותא במכולה במהלך כמחצית השנה עובר לאירועים מושא כתב האישום.

ביום 24.3.23 בסמוך לשעה 22:00, בשעה שהמתלוננת הכינה ארוחת ערב, נכנס הנאשם למכולה כשהוא תחת השפעת אלכוהול, והחל לתקוף את המתלוננת בכך שסטר בפניה, בעט בכל חלקי גופה, והיכה בפניה באגרופים. הנאשם נטל את האלה, והיכה נמרצות באמצעותה את המתלוננת באזור הצלעות והאגן. אז נטל הנאשם סכין, ודקר בה את המתלוננת שלוש פעמים באזור האגן.

בשלב זה דחף הנאשם את המתלוננת אל מחוץ למכולה, והמשיך לתקוף אותה במכות בפניה, בעיטות בגופה, ומכות אלה בכל חלקי גופה. בהמשך תפס הנאשם בשערה של המתלוננת, גרר אותה בחזרה לתוך המכולה, שם המשיך וטלטל אותה.

בהיותה מגואלת בדם הסירה המתלוננת את בגדיה. אז דחף אותה הנאשם לעבר המיטה, וצילם אותה בווידיאו כשהיא עירומה, על סף אובדן הכרה, תוך שהוא ממשש את שדיה, ומדבר בעוד המצלמה משוטטת על גופה העירום והחבול של המתלוננת: "זה הפנים שלה, העיניים שלה, אני דפקתי לה מכות, זה התחת שלה, תקעתי בה סכין, בקיצור אחים שלי, ילדונת לא מוצדקת הסתובבה עם כל אחד, הייתי חייב לתת לה מכות, קרעתי אותה, והיא אומרת לי שהיא אוהבת אותי. תגידו חברים, אחרי שחמישים איש מזיינים אותה, את ה-51 היא יכולה לאהוב? מה אתם חושבים? תגובות שלכם?.." (התיעוד המצולם שנעשה בידי הנאשם הוגש כמוצג ת/27, להלן: הסרטון).

לאחר שתקף בברוטליות את המתלוננת, חבל בה ופצע אותה, יצא הנאשם מהמכולה, ונעל את המתלוננת בפנים, ללא אפשרות לצאת. הוא שב למקום למחרת בבוקר, התיר למתלוננת לצאת כדי לעשות את צרכיה, ובהמשך שב ונעל אותה בתוך המכולה. הנאשם חזר למקום פעם נוספת במוצאי השבת. לנוכח החבלות בגופה של המתלוננת הזמין הנאשם משטרה למקום, תוך שהורה למתלוננת למסור לשוטרים כי שלושה נתינים זרים הגיעו מהים בסירה, והם שתקפו אותה.

כשהגיעו השוטרים, מסרו להם הנאשם והמתלוננת את גרסת הכזב, לפיה זרים שהגיעו לחוף בסירת גומי, תקפו מינית את המתלוננת ונמלטו בחזרה בסירה. בעקבות הדיווח החל חיל הים בסריקות נרחבות, ללא ממצאים. רק בחלוף זמן ממושך, כשהתברר כי מדובר בהודעת שווא, הופסקו הסריקות.

כתוצאה מהאלימות הקשה שהפגין הנאשם כלפי המתלוננת, נגרמו לה שברים במספר צלעות, חלקם מרוסק עם תזוזה, תפליט פלאוטרי מועט בריאה השמאלית ושבר באף ללא תזוזה. הדקירות הסבו למתלוננת חתכים מדממים באזור האגן. עוד נגרמו למתלוננת המטומות בפניה, סביב שתי עיניה ובכל חלקי גופה, לרבות גפיים עליונות ותחתונות, גב ואזור האגן. המתלוננת נזקקה לטיפול רפואי ואושפזה בב"ח למשך ארבעה ימים.

בגין מעשיו ובהתאם לכתב האישום הורשע הנאשם בעבירות: חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); פציעה כשהעברין מזוין, לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק העונשין; תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיפים 380 ו-382(ג) לחוק העונשין; כליאת שווא, לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין; שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין; מסירת ידיעה כוזבת על עבירה, לפי סעיף 243 רישא לחוק העונשין.

2. כאמור, בטרם החלה שמיעת ההוכחות הזהיר בית המשפט את הנאשם, כי לנוכח תיאור מעשיו

בכתב האישום (סעיף 7 לפרק העובדות - תוכן הסרטון במסגרתו תיעד את המתלוננת במערומה על סף אובדן הכרה, מישש את שדיה, והדברים שאמר), על הנאשם להתגונן גם מפני האפשרות שבית המשפט ימצא בסופו של הליך, כי מעשיו של הנאשם מבססים עבירה של מעשה מגונה. הנאשם אישר כי הבין את הדברים, ולבקשתה של באת כוחו נערכה בשלב זה הפסקה בת מספר דקות, במהלכה שוחחו הנאשם ובאת כוחו ביחידות. בשלב הסיכומים ביקשה ב"כ המאשימה להרשיע את הנאשם גם בעבירה של מעשה מגונה, בגין ביזויה של המתלוננת במהלך צילום הסרטון. לדבריה, בעקבות הערות בית המשפט בפתח ישיבת ההוכחות, קיבלה המאשימה (שלוחת התביעות במשטרת ישראל) הסמכה פרטנית מהפרקליטות לעתור בתיק זה להרשעתו של הנאשם בעבירה של מעשה מגונה. ההגנה מצדה אישרה, בהגינותה, הן כי בית המשפט מוסמך להרשיע את הנאשם בעבירת מעשה מגונה, שלא יוחסה לו בכתב האישום, והן כי הנאשם קיבל במהלך המשפט הזדמנות הולמת להתגונן. סופו של משפט ובהתאם לסמכותי לפי סעיפים 184 ו-186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, הורשע הנאשם גם בעבירה של מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין.

3. תסקיר קורבן: לקראת ישיבת הטיעונים לעונש הוגש תסקיר אודות נפגעת העבירה. זה המקום להזכיר כי בהחלטה מיום 18.12.23 אסרתי על פרסום שמה של המתלוננת, וכל פרט העלול לזהותה. החלטה זו עומדת בעינה, וכפועל יוצא מכך, הזהירות המתבקשת בחשיפת נתונים מתוך התסקיר.

המתלוננת בת כ-40, חסרת מעמד בישראל, הגיעה לארץ לפני מספר שנים במטרה לעבוד, הועסקה בניקיון ללא היתרים. בעקבות מצב רפואי שדרש טיפול חירום בבית חולים, התברר למתלוננת כי הוויזה שהוצגה לה בידי מעסיקה, מזויפת, וכי היא שוהה בארץ באופן לא חוקי. לאחר שהחלימה ושחררה מבית החולים, עמדה בפני גירוש מישראל, ונותרה בבדידותה כשהיא מחוסרת עבודה וקורת גג, ללא ידיעת השפה, וללא תמיכה. בתקופה זו פגשה בנאשם דרך מכרים משותפים, והשניים החלו לקיים קשר זוגי.

קצינת המבחן התרשמה כי המתלוננת עורכת שימוש במנגנון הגנה של ניתוק, אשר מעמעם תחושות של כאב וסבל, ומאפשר הגנה על הנפש מפני התפרקות. מן העבר האחד, תיארה חוויה קשה וקיומית של מובסות, חוסר אונים וייאוש לאורך תקופת הקשר עם הנאשם, ומן העבר השני, עודנה מתקשה להכיר בכך שמערכת היחסים בין השניים אופיינה בהתנהלות של שתלטנות קיצונית וכוחנית מצדו של הנאשם כלפיה. כן שיתפה, כי חרף מאפייניו האלימים של הקשר ביניהם, האירוע מושא כתב האישום היה יוצא דופן בעוצמתו ובמידת האכזריות כלפיה, ושילב כאב פיזי, חרדת מוות שלא חוותה קודם לכן, ומידה ניכרת של השפלה וביזוי. במהלך המפגש עם קצינת המבחן הדגישה המתלוננת את פרק הזמן הממושך שארך האירוע, ואת האופן בו השתמש הנאשם בסכין. לאחר ששחררה המתלוננת מבית החולים, היא הועברה להוסטל טיפולי המיועד לנשים המתמודדות עם התמכרות. בשהותה בהוסטל עברה הערכה פסיכיאטרית, ממנה עלה כי תיארה תסמינים דיכאוניים, התקשתה להיזכר באירוע ולדבר עליו, וחוותה הצפה רגשית כשנשאלה על כך. במהלך תקופה זו הצליחה להפחית את השימוש באלכוהול, ובהמשך הועברה למקלט המיועד לנשים נפגעות סחר והחזקה בתנאי כליאה ועבדות, שם היא שוהה מזה חודשים ארוכים.

נוסף על הפגיעות הפיזיות שהסב הנאשם למתלוננת, היא נפגעה רגשית ונפשית, הפכה לקהת חושים, חסרת חיוניות ומסוגרת, מוצפת בתחושות חוסר אונים, ייאוש ותבוסה. מעשיו של הנאשם גרמו לה לאבד אמון בבני אדם בכלל, ובגברים בפרט. היא נמנעת מקשרים חברתיים, נוטה להתבודד, והחליטה להימנע מכל קשר זוגי בעתיד. קצינת המבחן התרשמה מפגיעה בסיסית ביכולתה של המתלוננת לתת אמון באחר, מה שמותיר אותה בחוויית בדידות עמוקה, וחוסר יכולת ליצור חיבור רגשי משמעותי עם אחרים.

כחלק מהכנת חוות הדעת נפגשה קצינת המבחן עם העו"ס המטפלת במתלוננת במקלט, והתרשמה מתמונת נזק מצטבר כתוצאה ממעשיו של הנאשם: פער בין שמחת החיים שאפיינה את המתלוננת בעבר, נטייתה להיות במרכז תשומת הלב של הסובבים אותה ואהבתה לריקודים, לבין היותה כיום שקטה, מסוגרת וממעטת באינטראקציות עם אחרים, וכדברי העו"ס: "היא מסתובבת כאן כמו רוח רפאים, ואף אחד לא רואה ולא שומע אותה". עובר לאירוע היו למתלוננת כישורי חיים ומסוגלות לנהל חיים עצמאיים, כשהתגוררה שנים רבות לבדה והסתדרה בכוחות עצמה. כיום ניכרת ירידה קיצונית בכישורי החיים שלה. היא מפוחדת כל העת, חוששת לפנות לאנשים בקרבתה, מגלה קשיי התמצאות במרחב המתבטאים באובדן הביטחון ללכת לבדה ברחוב, ונטייה ללכת לאיבוד, עד כדי חשש ממשי של הצוות הטיפולי באשר למסוגלותה לצאת בעתיד לחיים עצמאיים.

קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם הופיע בחייה של המתלוננת בתקופה מורכבת ביותר עבורה, כשהיא נעדרת עוגנים, "ניצל באופן אכזרי וקיצוני את מצבה המוחלש, השתמש בה כחפץ, התעלל בה, ורמס את נפשה ועצמיותה". להערכתה, הפגיעה שחוותה המתלוננת מידי מהנאשם מהווה אירוע טראומתי וקיצוני, שהותיר בה נזקים פיזיים ונפשיים, ופגיעה באמון הבסיסי בבני אדם בכלל ובגברים בפרט. נזקים אלו מתעצמים על רקע חוסר המעמד של המתלוננת, אי ידיעת השפה והיעדר גורמי תמיכה כלשהם. קצינת המבחן המליצה לחייב את הנאשם בפיצוי משמעותי, שיסייע למתלוננת לשקם את חייה, ויהווה עבורה אקט של קבלת אחריות מצדו של הנאשם.

4. ב"כ המאשימה סקרה את מעשיו של הנאשם, והפנתה לסרטון ולתיעוד החבלות שנגרמו למתלוננת (תעודות רפואיות ת/10-ת/17, תמונות החבלות ת/36). היא ביקשה לקבוע כי "מדובר במסכת אירועים אלימה ואכזרית במיוחד... זה תיק שרף האלימות בו, ההתנהלות, המעשה המגונה והנזק שבסופו של יום נגרם למתלוננת הם כה חמורים, שנדמה שזה תיק שהיה צריך להתנהל בבית משפט מחוזי". היא סקרה את הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם: פגיעה חמורה פיזית ומנטלית בבת זוגו, בביטחונה, בשלמות גופה. פגיעה במי שפיתחה בנאשם תלות "כלכלית, רגשית ואפילו שפתית". הלה פעל באכזריות תוך ניצול חולשותיה של המתלוננת, וביזה אותה מינית בהיותה על סף אובדן הכרה, תוך פגיעה באוטונומיה שלה על גופה, בזכותה שלא יגעו בה בניגוד לרצונה, ושלא להיות מצולמת במערומה ובמצבה. הנאשם הוסיף ופגע בחירותה של המתלוננת כשכלא אותה ומנע ממנה אפשרות לקבל טיפול רפואי, ובהמשך פגע במידה גבוהה בשלטון החוק, כשהורה למתלוננת לשקר לשוטרים ולמסור להם גרסה בדויה, כשם שמצא לעשות בעצמו. כתוצאה מכך הוצאו משאבים יקרים בסריקות נרחבות בחוף הים.

ב"כ המאשימה ביקשה מבית המשפט לשוות לנגד עיניו את קורבן העבירה: "למתלוננת הזו יש שם. יש חיים. כב' ביהמ"ש פגש את ----- (השם הושמט - ג.א.) כשהיא העידה בפניו. הוא ראה את הדלות שבאישה הזו. את הקושי שלה להעביר את המסרים שלה, כשהיא בחורה צעירה שמגיעה לארץ לעבוד, לעבור ניתוח, מתאהבת בנאשם ואז היא מגלה את הרוע. אירוע שמשנה למעשה את מהלך חייה, שמשנה את מי שהיא. את האופי שלה. כשכבוד ביהמ"ש גוזר את עונשו של הנאשם הוא צריך לשים לנגד עיניו אותה. את הפגיעה והנזק שנגרמו לה, לגוף שלה ובעיקר לנפש". היא הפנתה לתסקיר המפורט והיסודי של קצינת המבחן, ולפגיעה שהסב הנאשם למתלוננת בכל מישורי החיים.

בניסיון להמחיש את מדיניות הענישה הפנתה ב"כ המאשימה לאסופה נרחבת של פסקי דין. בשל הקושי לאתר פסקי דין בעלי נסיבות קרובות שהתנהלו בבית משפט השלום, הוגשה פסיקה של בית המשפט המחוזי כערכאה דיונית. בהתחשב בטיעוניה ביקשה ב"כ המאשימה לקבוע את מתחם העונש בין 6-9 שנות מאסר בפועל.

לחובת הנאשם 6 הרשעות קודמות, חלקן רלוונטיות בתחום האלימות. הוגשו גיליון רישום פלילי ושתי הרשעותיו האחרונות (עת/1-עת/3). אין המדובר בפעם הראשונה בה הנאשם תוקף בת זוג, וגם בעבר מצא לפעול באלימות תחת השפעת אלכוהול. עונשים קודמים שהוטלו עליו לא הרתיעוהו. הנאשם ניהל את משפטו עד תום, כפי זכותו, אך איננו זכאי להקלה הניתנת למי שמקבל אחריות על מעשיו ומביע חרטה, לבטח לאחר שלא חסך מהמתלוננת מעמד קשה על דוכן העדים. סופו של דבר ביקשה לגזור על הנאשם 7 שנות מאסר בפועל, מאסר על-תנאי, קנס, פיצוי "משמעותי" למתלוננת והתחייבות.

5. ב"כ הנאשם ביקשה להתייחס למכלול העבירות בהן הורשע הנאשם כאל אירוע המצדיק קביעת מתחם ענישה אחד, בשים לב לכך ש"מדובר באירוע מתגלגל במסכת עבריינית אחת שנפרשה על פני מספר שעות". היא הכירה בכך "שמדובר בתיק בו האלימות הייתה בדרגת חומרה שאינה קלה, ולכל הפחות מדובר במידת חומרה בינונית". לטענתה, על בית המשפט להתחשב אמנם בכך שהמתלוננת אושפזה בבית החולים למשך ארבעה ימים, אלא שזו איננה סובלת מנכות או ממגבלה פיזית קבועה. בצד זאת, כדבריה, "אין בכך כדי להמעיט מחומרת העבירות שביצע מרשי כלפיה, כמו גם מהפגיעה בערך המוגן אודות זכותה של המתלוננת לשלמות גופה ושלמות נפשה". בהתייחסה לתסקיר נפגעת העבירה, ביקשה ב"כ הנאשם לתת את הדעת לכך שזו חוותה מסכת חיים קשה עובר להגעתה לישראל, במנותק ממעשיו של הנאשם. כן ביקשה להתעלם מנסיבות לחומרה שנזכרו בתסקיר ובטיעוניה של ב"כ המאשימה, אשר לא קיבלו ביטוי בכתב האישום ולא הוכחו.

לשיטתה של ב"כ הנאשם, בבחינת מדיניות הענישה, לא היה מקום לכך שהמאשימה תתייחס לפסקי דין של בית המשפט המחוזי, אשר עניינם עבירות חמורות יותר, שהעונש המרבי בגין מגיע ל-20 שנות מאסר. היא סקרה את פסקי הדין שהגישה ב"כ המאשימה, בניסיון להבדיל בינם לבין ענייננו, והגישה אסופה נרחבת של פסיקת הערכאות השונות, אשר מלמדת לדעתה על הצורך בקביעת מתחם

נמוך מזה שביקשה המאשימה. לתמיכה בטענתה הפנתה לעונשים המרביים הקבועים בצדן של כל אחת מהעבירות בהן הורשע הנאשם, חלקן עבירות עוון, ושתיים מהן (חבלה חמורה ופציעה כשהעבריין מזוין) נושאות בצדן עונש מרבי של 7 שנות מאסר ו-6 שנות מאסר בהתאמה.

ב"כ הנאשם ביקשה לקבוע את מתחם העונש בין 24-42 חודשי מאסר בפועל, לא חלקה על כך שהנאשם איננו ראוי לענישה בתחתית המתחם, וביקשה לגזור את עונשו באמצע המתחם. בקביעת גובה הקנס ביקשה להתחשב במצבו הכלכלי של הנאשם, ובהיותו נעדר גורמי תמיכה.

6. דבריו של הנאשם לעונש יובאו במלואם: "אני מצטער על מה שקרה בכלל, אני לא יודע בדיוק מה. מנפחים פה דברים. אני מצטער שבכלל הגעתי לפה. מצטער שנתתי לה את שתי הכאפות שהודיתי בהן. אין לי מה להגיד הרבה. זה שאני מצטער וחוזר ומצטער, לא התכוונתי לעשות שום דבר רע לאף אחד. הייתי חי במקום שלי, עובד במקום שלי ולא הייתי צריך לקחת שום דבר של אף אחד. אני אדם נורמטיבי בסופו של דבר. היתה עבירה בשנת 2013 וזהו. מאותו זמן אמרתי שאני לא אחזור לאותו עבר. לשאלת ביהמ"ש, לא זוכר שהיה לי צו מבחן בשנת 2013. אני לא זוכר שהיה לי טיפול אצל קצינת מבחן. אני רוצה לצאת כמה שיותר מהר. אני לא מרגיש בבית המעצר נוח. הבנתי את הטעות ואני לא אחזור על זה. לשאלת ביהמ"ש איזה טעות הבנתי, אני אומר שלא הייתי צריך להרים יד על הבחורה. כאפות, זה שקיבלה ממני. אני מבקש מכב' ביהמ"ש לעשות חצי על תנאי. אני לא אחזור על אותה טעות. הייתי רוצה לצאת מבית המעצר".

דין

7. עבירות האלימות על שלל מופעיהן הוכרו כתופעה חמורה הראויה ליד קשה ולאכיפה בלתי מתפשרת. אלימות נגד נשים היא אחת מדרכי הביטוי הנקלות ביותר של התופעה, והאופן בו היא נפוצה בכלל כבדי החברה, מחייב הירתמות של גורמי האכיפה כולם. בצד זאת, כל מקרה נבחן לגופו, על נסיבותיו הייחודיות. ענייננו אנו באירוע מתמשך, קשה ומבזה, בעל שלל מאפיינים לחומרה, אשר חורג במובנים רבים מכתבי אישום המובאים תדיר לפתחו של בית משפט השלום. צודקת ב"כ המאשימה בטענתה, כי בהינתן נסיבות ביצוע העבירות, דומה שראוי היה למאשימה לשקול מלכתחילה את אפשרות הגשתו של כתב האישום בבית המשפט המחוזי, ואפשר שבעבירות חמורות יותר מאלו שיוחסו לנאשם. כפי שנראה להלן, לא לחינם התקשו ב"כ הצדדים לאתר מקרים דומים בפסיקת בתי משפט השלום, ואילו בבית המשפט המחוזי נמצא לא אחת מקרים חמורים פחות בעובדותיהם, אשר העבירות בצדם חמורות מענייננו. משנאמרו הדברים יובהר, כי הנאשם נותן את הדין אך ורק בגין מעשי העבירה בהם הורשע, בהתאם למידת חומרתם ומידת אשמו, והכל בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות כפי שהוכחו (סעיף 40ב לחוק העונשין).

8. ב"כ הצדדים ביקשו במשותף לקבוע מתחם עונש אחד למכלול העבירות בהן הורשע הנאשם. עתירתם מקובלת עליי. אמנם, מעשיו של הנאשם שונים זה מזה במהותם, והתרחשו בזמנים נפרדים

(שלב א' - עבירות אלימות קשות ומעשה מגונה; שלב ב' - כליאת שווא; שלב ג' - שיבוש מהלכי משפט ומסירת ידיעה כוזבת על עבירה). עם זאת, המעשים משתלבים זה בזה באירוע מתמשך שבוצע נגד אותה קורבן עבירה, באופן המצדיק קביעת מתחם עונש אחד שישקלל את מכלול מעשי העבירה שביצע הנאשם (סעיף 40 לחוק העונשין; ע"פ 4910/13 אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14), להלן: ענין בני ג'אבר).

9. נסיבות ביצוע העבירות יוצאות דופן בחומרתן, פגעו בעוצמה רבה בערכים המוגנים, ומצביעות על מידת אשם גבוהה מאוד של הנאשם. למעשה, השיקול היחיד שניתן לזקוף לקולה בכל הקשור למעשי האלימות, נוגע לכך שאין אינדיקציה כי הנאשם תכנן את מעשיו מראש. השיקולים לחומרה - רבים וקשים:

(א) נתוני פתיחה - פערי כוחות בלתי נתפסים בין הנאשם והמתלוננת - פיזית, כלכלית, מנטלית, חברתית. כעולה מעדותה של המתלוננת, היא נמצאה בארץ ללא דרכון וללא אשרת שהייה, והתגוררה במכולה עם הנאשם - בן זוגה מזה מספר חודשים. המתלוננת נעדרת מעמד חוקי, איננה דוברת השפה העברית, ותלויה בנאשם בכל דבר וענין, החל ממקום למגורים, המשך בכלכלה בסיסית, וכלה ביכולת לתקשר עם סביבתה. הנאשם, מנגד, גבר חסון פיזית, אזרח המדינה, עבד כמאבטח בחוף הים, ומתוקף עבודתו החזיק במכולה בה התגוררו השניים. נתונים אלו מצטברים להבדלים הפיזיים האינהרנטיים לאירוע אלימות בין גבר לאישה בכלל, ובין הנאשם והמתלוננת בפרט. פערי הכוחות קיבלו ביטוי מובהק באופן בו הראה הנאשם למתלוננת את נחת זרועו, ועשה בה כרצונו. מכאן, מלכתחילה בחר הנאשם במתלוננת כקורבן מוחלש, נעדרת אפשרות להגן על עצמה.

(ב) המתלוננת מצאה עצמה מותקפת באכזריות בידי בן זוגה, מי שאמור לשמש עבורה כמשענת בטוחה וכמפלט מפני קשיים ומצוקה.

(ג) מעשי האלימות של הנאשם בוצעו בתוך המכולה ששימשה לבני הזוג כמעין בית. היינו, אי של ביטחון ושלווה הפך באחת לגיהנום עלי אדמות.

(ד) הנאשם החל בביצוע מעשי האלימות כשהוא תחת השפעת אלכוהול, גורם משחרר עכבות שהנאשם הביא על עצמו ביוזמתו.

(ה) הנאשם תקף את המתלוננת על לא עוול בכפה, מבלי שקדמה לכך אפילו התגרות מצדה. הוא נכנס למכולה בעת שמתלוננת הכינה לבני הזוג את ארוחת הערב, והחל לתקוף אותה בברוטליות.

(ו) הנאשם הוא הגורם הבלעדי והאשם היחיד בביצוע מעשי העבירה, בעוד המתלוננת נותרה פאסיבית, חסרת יכולת להגן על עצמה.

(ז) הנאשם פגע במתלוננת פיזית בדרכים שונות, הן בידיו וברגליו, והן תוך שימוש בכלי משחית: הוא סטר לה, בעט בה, היכה בה באגרופים, הלם באלה בכל חלקי גופה, דקר אותה בסכין. השימוש באביזרים שנועדו להעצים את הפגיעה, החבלה והמכאוב, ממחיש את כוונתו של הנאשם להרע למתלוננת, ולהסב לה נזקים.

(ח) מעשי ההתעללות נמשכו פרק זמן לא מבוטל, התפרשו בשתי זירות, והסלימו בהדרגה, כשבכל פעם מחדש מצא הנאשם דרכים יצירתיות להזיק למתלוננת. הנאשם בחר לפתוח את מסכת האלימות בסטירה בפניה של המתלוננת. בחירתו זו מלמדת על כוונה להשפיל את המתלוננת, לא פחות מאשר להכאיב לה פיזית. מרכיב הביזוי וההשפלה שזור כחוט השני לאורך האירוע כולו, עד לשיאו בתיעוד המתלוננת בסרטון. משלב הסטירה המשיך הנאשם לבעיטות בכל חלקי גופה של המתלוננת. גם עתה לא הפסיק, אלא המשיך והיכה במתלוננת - שוב בפניה - באגרופיו. גם בכך לא הסתפק הנאשם. הוא נטל אלה שנועדה לשמש אותו בעבודתו כמאבטח בחוף הים, והיכה באמצעותה את המתלוננת באופן נמרץ בצלעות ובאגן. גם בזאת לא סגי. עתה חיפש הנאשם, ומצא, אמצעי משחית נוסף לפגוע במתלוננת, נטל סכין ודקר אותה באגן - לא פעם אחת אלא שלוש פעמים. בשלב זה, כך נראה, החליט הנאשם "לשנות אווירה". הוא דחף את המתלוננת אל מחוץ למכולה, שם המשיך ותקף אותה באכזריות באותם האמצעים - מכות בפניה, בעיטות בגופה, ומהלומות אלה בכל חלקי גופה. עתה, כשהמתלוננת נמצאה מוטלת חסרת אונים, חבולה ופצועה, תפס אותה הנאשם בשערות ראשה וגרר אותה בחזרה לתוך המכולה, שם המשיך וטלטל אותה.

רצף האירועים מבעית. הסצנה כולה, כאילו לקוחה מסרט אימה. האופן הברוטלי בו תקף הנאשם את המתלוננת - עוד ועוד, תוך שינוי וגיוון האמצעים, מצביע על התאכזרות של ממש במטרה לפגוע במתלוננת ולגרום לה לסבול.

(ט) כשהפסיק הנאשם לבסוף את מעשי האלימות, מצאה עצמה המתלוננת כשהיא חבולה ופצועה בכל חלקי גופה, על סף עילפון. ברם, סאגת ההתעללות לא פסקה. לאחר שאזרה את שארית כוחותיה כדי לפשוט את בגדיה המגואלים בדם, המשיך הנאשם "לגלות יצירתיות", ועבר לשלב חדש ב"טיפול החינוכי" שנתן למתלוננת. הוא דחף אותה לעבר המיטה, והחל לצלמה בווידאו, כשהיא עירומה, תוך שהוא ממשש את שדיה, גוער בה, ומדבר אל קהל בלתי נראה, אליו כביכול יועד התיעוד. הואיל והסרטון עצמו חסוי ולא יצורף כמובן לגזר הדין, ומנגד על מנת להמחיש את מידת הזוועה שנאלצה המתלוננת לחוות מידיו של הנאשם, יובאו להלן חלקים רלוונטיים מהכרעת הדין (פסקאות 18-19):

"אישה שוכבת עירומה על המיטה, נראית מעולפת, עם עיניים סגורות, בקושי מזיזה את הגוף, עם סימני אלימות, שטפי דם בפנים ובגוף. גבר: תדברי מה? לא תשתי יותר? אישה - מזיזה את הראש: לא. גבר: לא? לא תשתכרי? תגידי ארתור אני לא אשתכר יותר. אישה: ארתור אני לא אשתכר יותר. תכסה אותי עם שמיכה. גבר: ובלי שמיכה תשתכרי? אישה: לא אשתכר. גבר נוגע בידו בשדיה של האישה. גבר: אולי נשתה עוד? אישה: תכסה אותי קר לי. גבר: קר? אישה - מזיזה את הראש: כן. שפתיה

רועדות. גבר: למה קר לך? השתכרת? הגבר מקרב את המצלמה לפניה של האישה, נראים סימני דם מאפה, סימני דם באזור הפה, סנטר, גבה שמאל. עיניה נפתחות ומתגלגלות. אישה: קר לי. הגבר שם את המצלמה על פניה ואומר: "זה הפנים שלה, עיניים שלה, אני דפקתי לה מכות". מעביר את המצלמה לאזור האגן ואומר: "זה התחת שלה, תקעתי בה סכין". נראה חתך טרי עם דם. ממשיך לדבר: "בקיזור אחים שלי, ילדונת לא מוצדקת הסתובבה עם כל אחד, הייתי חייב לתת לה מכות, קרעתי אותה והיא אומרת לי שהיא אוהבת אותי. תגידו חברים אחרי ש-50 איש מזיינים אותה את ה-51 היא יכולה לאהוב? מה אתם חושבים? תגובות שלכם? אם 50? 50 (סוקי בלאט) גם ערבים.

...

אם תמונה שווה לאלף מילים, הרי שהסרטון משקף באופן שאיננו משתמע לשתי פנים את מעשיו של הנאשם. התייעוד קשה. הלב נכמר ויוצא אל המתלוננת שצולמה כשהיא עירומה, חבולה ופצועה בכל חלקי גופה, פניה נפוחים ומעוותים כתוצאה מאלימות קשה. היא שוכבת חסרת אונים, הכרתה מעורפלת, בקושי מגיבה, מתחננת לנאשם שיכסה אותה, כי קר לה. הנאשם בסאדיסטיות משולבת בביזוי מיני גוער במתלוננת, נוזף בה על כך ששתתה לשוכרה, מזיז את גופה מצד לצד משל הייתה בובת סמרטוטים, חופן את שדיה וממששם בזה אחר זה, דורש מהמתלוננת להתחייב בפניו כי לא תשתכר יותר, מספר לקהל צופים עלום אודות מעשיו הברוטליים במתלוננת, ואפילו הסביר מדוע העניש את המתלוננת - היא בגדה בו עם אחרים, ולכן "הייתי חייב לתת לה מכות, קרעתי אותה". באין מחלוקת אודות מהימנות הסרטון, עולה מאליה השאלה על מה ולמה בחר הנאשם לנהל את משפטו. השאלה נותרה ללא מענה.

עצם צילום הסרטון בידי הנאשם, והשילוב בין האופן הפיזי בו נהג במתלוננת במהלכו, ה"שאלות" שהפנה כלפיה, הגערות, הצגת מעשיו כניסיון להיטיב את דרכיה ולחנכה, והשיח עם הצופים הפוטנציאליים אליהם לכאורה ייעד הנאשם את הצילום, כל אלה עולים כדי מעשה מגונה ברף החומרה הגבוה ביותר, כמעין "מלאכת מחשבת של התעללות וביזוי מיניים".

(י) כזכור, כשיקול לקולה נזקפה העובדה שהנאשם לא תכנן מבעוד מועד את עבירות האלימות והמין שביצע במתלוננת. ברם, דומה שבהמשך הנסיבות השתנו. אשר לכליאתה של המתלוננת, עסקינן בעבירה שהתמשכה פרק זמן ארוך. מתוך הכרעת הדין (פסקה 28): "הנאשם עזב את המכולה לאחר שתקף בברוטליות את המתלוננת, חבל בה ופצע אותה, והותירה כשהיא נעולה בתוכה, אלא שהוא שב למקום למחרת בבוקר, איפשר למתלוננת לצאת כדי לעשות את צרכיה, ומאחר יותר שב ונעל אותה בתוך המכולה עד מוצאי השבת, אז התקשר למוקד 100". התמשכותה של כליאת השווא, והעובדה כי לאחר שנאשם שב למכולה, הוא יצא מהמקום פעם נוספת בהותירו את המתלוננת כלואה למשך שעות רבות נוספות, מבססת נסיבה מחמירה של עבירה מתוכננת.

(יא) כליאתה של המתלוננת במצב הפיזי העגום בו הייתה שרויה, למשך שעות כה רבות, מבלי לאפשר לה לקבל טיפול רפואי, היוותה משום סיכון ישיר לבריאותה הפיזית והנפשית, וזאת במנותק

מעצם ביצוע מעשי האלימות בידי הנאשם.

(יב) עבירות השיבוש ומסירת ידיעה כוזבת בוצעו בעקבות תכנון מוקדם של הנאשם, מתוך מטרה להטעות את גורמי אכיפת החוק, ולהתחמק מהצורך לתת את הדין בגין מעשיו.

(יג) תוכניתו של הנאשם לפגוע בחקירה צלחה בתחילה, ובעקבותיה החל חיל הים בביצוע סריקות נרחבות, אשר הופסקו רק בחלוף זמן ממושך, כשהתברר כי הדיווח שקרי. בכך פגע הנאשם במישרין ביכולתן של רשויות אכיפת החוק להגיע לחקר האמת, וגרם לבזבז משאבי ציבור.

(יד) הנאשם הסב למתלוננת נזק פיזי חמור, לרבות שברים בצלעות, שבר באף ופציעות מדקירת סכין בישבנה. ברם, קשה ככל שיהיה, ברי כי פוטנציאל הנזק חמור במידה ניכרת, והרחק מעליו - פגיעה מנטלית קיצונית בחומרתה, כעולה מתסקיר הקורבן: במהלך אירועי האלימות המתמשכים חוותה המתלוננת שילוב של כאב פיזי, חרדת מוות, ותחושות השפלה וביזוי. לאחריהם ועד היום היא סובלת מתסמיני דיכאון מתמשכים; תחושות ייאוש, תבוסה וחוסר אונים; קהות חושים; חוסר חיוניות; המתלוננת איבדה אמון בבני אדם בכלל ובגברים בפרט, מתבודדת, מסתגרת ומתרחקת מקשרים חברתיים, עד כדי כך שהחליטה להימנע מכל קשר זוגי בעתיד; חלה ירידה קשה בכישורי החיים של המתלוננת. מאישה עצמאית שהתגוררה שנים רבות לבדה, הפכה למפוחדת, חוששת לפנות לאנשים בקרבתה, מגלה קשיי התמצאות במרחב, עד כדי אובדן הביטחון ללכת לבדה ברחוב, ונטייה לאבד את דרכה. עולים חששות של ממש מפני מסוגלותה של המתלוננת לשוב בעתיד לחיים עצמאיים.

10. בבחינת מדיניות הענישה עלה קושי של ממש לאתר פסקי דין קרובים בנסיבותיהם לשילוב מעשי העבירה שביצע הנאשם, הכוללים עבירות אלימות קשות, עבירת מין, כליאת שווא ושיבוש מהלכי משפט. לא עלה בידי הצדדים להציג כאלה בהליכים שהחלו בבית משפט השלום כערכאה דיונית, ואף מאמצי החיפוש שערכתי העלו חרס. מכאן, אין מנוס משימוש זהיר ומושכל בפסקי דין שהחלו בבית המשפט המחוזי. כחלק מהזהירות שננקטה, לא נדרשתי לאותם פסקי הדין שהגישה המאשימה, בהם דובר בעבירות שהעונש המרבי בגין עומד על 20 שנה (חבלה בכוונה מחמירה). פסקי הדין שיפורטו להלן עניינם אמנם בסעיפי עבירה חמורים יותר מעניינינו, ברם, נסיבות ביצוע העבירות כאן חמורות יותר במרבית המקרים. ראו בהקשר זה ע"פ 1997/13 פלוגי נ' מדינת ישראל (29.8.13): "מקובל עלינו, כי יש לסעיף העבירה המיוחס לנאשם, נפקות מסוימת לענין עונשו, אך את עיקר הדגש ראוי לשים על העובדות המתוארות בכתב האישום, ואלה ישמשו כנקודת מוצא לגזירת עונשו של הנאשם".

ע"פ 1568/14 יבגני דובגילנוק נ' מדינת ישראל (31.3.15) (הוגש בידי המאשימה). המערער הורשע בהתאם להודאתו בהסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים לאחר תום פרשת התביעה, בעבירות חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק העונשין, וכליאת שווא לפי סעיף 337 לחוק העונשין. הוגשו ערעורים הדדיים - על חומרת העונש מזה ועל קולתו מזה. בעת הרלוונטית היו המערער והמתלוננת בני זוג משך כחודש, והתגוררו בצוותא. ביום האירוע בשעות הערב התלוותה

המתלוננת למערער בעבודתו כשומר לילה באזור התעשייה בראשון לציון. עובר להגעתם למקום סיפורה המתלוננת למערער כי היא בהריון. במהלך הלילה נתגלע ויכוח ביניהם לאחר שהתחוויר למערער כי המתלוננת אינה בהריון, ועל רקע קנאתו כי התקשרה לבעלה בנפרד. לאחר ששתה אלכוהול החל המערער להכות את המתלוננת באגרופים בפניה ובחזה עד שנפלה, אז המשיך ובעט בה בחוזקה בכל חלקי גופה כשהיא שכובה על הארץ. בהמשך ניפץ המערער שני בקבוקי בירה על ראשה של המתלוננת בזה אחר זה, וכתוצאה מכך איבדה את הכרתה. במצב זה נטל חפץ חד וחתך את לחיה השמאלית. לאחר שהתעוררה מעלפונה, הציב המערער מראה מול פניה של המתלוננת, הראה לה את החתכים שגרם לה, ואמר לה שעשה כן כדי שאיש לא ירצה להסתכל עליה. לאחר מכן המשיך לשתות ווודקה, ותוך כדי כך היכה את המתלוננת בכל חלקי גופה באגרופים ובבעיטות במשך שעות ארוכות, כשהיא שרועה חסרת אונים וחבולה על הרצפה, זאת עד לערב המחרת. כל אותה עת שהו השניים בחדר נעול, והמערער מנע מן המתלוננת לצאת ממנו. בחלוף כיממה מתחילת האירוע התקשר המערער לאביו, וביקש ממנו לרכוש עבורו כרטיס טיסה לרוסיה, שכן הרג את המתלוננת. האב הגיע במהרה לחדר בו שהו השניים, ואמר למערער שיש לקחת את המתלוננת לבית החולים. המערער ניסה להניאו מכך בשל חששו מהמשטרה, אך האב התעקש והשניים לקחו את המתלוננת לבית החולים. המתלוננת נזקקה לטיפול אינטנסיבי ואושפזה במצב חמור במשך כחודש וחצי, לאחר שכתוצאה ממעשי המערער נגרמו לה, בין השאר, שברים בצלעות, ביד ובאף, וכן קרע בכבד.

בית המשפט המחוזי קבע את מתחם העונש בין 5-10 שנות מאסר, וגזר על המערער 7.5 שנות מאסר בפועל, מאסרים על-תנאי ופיצויים בסך 70,000 ₪ למתלוננת. בית המשפט העליון עמד על שילוב הנסיבות לחומרה, על תסקיר שלילי שניתן בעניינו של המערער, ועל עברו הפלילי שכלל מאסר בגין עבירות אלימות כלפי בת זוג אחרת. בית המשפט העליון בחר לערוך השוואה לפסקי דין בהם הורשעו נאשמים בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה בגין מעשי אלימות קשים כלפי בת זוג, ומצא שהרשעתו של המערער בעבירה של כליאת שווא, יש בה כדי לאזן את הפער בענישה. הודגש כי ערכאת הערעור איננה ממצה את הדין עם המערער, "אך יחד עם זאת חובה עלינו לתת ביטוי להוקעתם של מעשי אלימות כה חמורים כלפי נשים מצד בני-זוגן על-ידי השתת עונשים הולמים שיבטאו את סלידתה של החברה מהמעשים האמורים ושירתיעו מפני הישנותם". משכך הוחמר עונשו של המערער והועמד על 8.5 שנות מאסר בפועל, ללא שינוי במרכיבי הענישה האחרים.

ע"פ 2672/08 פלוני נ' מדינת ישראל (17.11.08). המערער הורשע בהתאם להודאתו בעבירות חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 333(א)(1) ו-335(א)(1) לחוק העונשין, ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין. המערער והמתלוננת נשואים שנים רבות ולהם ילדים משותפים. בני הזוג חיו בנפרד כשנתיים. נודע למערער כי המתלוננת נראתה רוקדת במועדון בחברתו של גבר אחר. למחרת הגיע לבית מגוריה וגידף את המתלוננת באוזניו של אחד מבניהם. במועד מאוחר יותר הגיע לבית, נכנס לחדר השינה בו שהתה המתלוננת, אחז בידה ואיים עליה. ביום 13.8.07 בשעות אחר הצהריים הגיע לבית, ובמהלך ויכוח בינו לבין המתלוננת, דרש את אלבום חתונתם כדי לקרוע את התמונות. משלא מצא את האלבום, נעל את דלת הבית והחביא את המפתח. הוא הוציא סכין יפנית, תפס את המתלוננת בשערוניתה, משך אותה בכוח בידו האחת, ובשנייה החל לחתוך אותה באמצעות הסכין

בפניה, בצווארה ובידיה, תוך שצועק לעברה: "זונה, כך מגיע לזונה ששוכבת עם גברים". תחנוניה של המתלוננת לא הועילו. המערער לא חדל ממעשיו עד שהסכין נתקעה במזרן המיטה ונשברה. כתוצאה מהמעשים נגרמו למתלוננת חתכים עמוקים בפניה, בגב ידה השמאלית, באוזנה ובקרקפת, והיא נדרשה לניתוח במהלכו נתפרו פניה. בית המשפט המחוזי גזר על המערער 10 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת בסך ₪ 75,000. בית המשפט העליון עמד על השיקולים לקולה עליהם הצביע המערער, לרבות היעדר תכנון מוקדם של מעשי העבירה, העובדה שהזמין בעצמו את המשטרה ועזרה רפואית כשעזב את הבית, הודייתו במיוחס לו והבעת חרטה, היעדר הרשעות קודמות, נתוניו הנורמטיביים, ומצבו הרפואי שהתדרדר מאוד מאז שנעצר. הערעור נדחה, תוך שנקבע כי "מעשיו החמורים מצביעים על הסכנה הנשקפת ממנו ועל הצורך בהרחקתו מן הציבור והחזקתו מאחורי סורג ובריש משך שנים ארוכות".

ת"פ (מחוזי חיפה) 35557-01-22 מדינת ישראל נ' א. (2.2.23) (הוגש בידי המאשימה). לאחר שהחלה להישמע פרשת התביעה הורשע הנאשם בהתאם להודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירות חבלה חמורה בנסיבות מחמירות נגד בת משפחה, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק העונשין; איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, ושיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין. הנאשם והמתלוננת בני זוג, אשר התגוררו בצוותא עם בנה של המתלוננת. בני הזוג הסתכסכו, והמתלוננת ביקשה להיפרד מהנאשם, אשר התעלם מבקשתה. על רקע ויכוח ביניהם הודיעה המתלוננת לנאשם שהיא עוזבת את הבית, והלכה בכיוון בית חברתה. הנאשם יצא אחריה מהבית, עצר את מכוניתו בסמוך אליה, יצא מהרכב, תפס את המתלוננת בחוזקה בשערות ראשה, והשליך אותה בחוזקה למושב הנוסע הקדמי, כך שראשה פגע בבלם היד. כן איים עליה באומרו כי ייקח אותה ליער ויהרוג אותה, זאת בעוד המתלוננת צועקת לעזרה. הנאשם הוסיף ותקף את המתלוננת בבעיטה בפניה, בעודה זועקת לעזרה ודם זב מפיה. לאחר מכן השליך את המתלוננת החוצה מהרכב, ואיים עליה כי אם "תלשין" עליו למשטרה, יגיעו חבריו ויהרגו אותה. אז נמלט הנאשם מהמקום בהותירו את המתלוננת חבולה ומדממת ברחוב, ואף בהמשך התחמק מן המשטרה עד שנעצר בחלוף קרוב לחודשיים. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נעקרו למתלוננת 4 שיניים תחתונות קדמיות, היא סבלה משטף דם בזרוע, מדימום בפיה, ומכאבים בראשה ובפיה. מתחם העונש נקבע בין 34-60 חודשי מאסר, והנאשם נדון ל-56 חודשי מאסר בפועל בתוספת מאסרים על-תנאי בני 10 חודשים שהופעלו במצטבר.

ת"פ (מחוזי מרכז-לוד) 10734-05-20 מדינת ישראל נ' בלייב (2.2.21, לא פורסם). הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק העונשין. הנאשם והמתלוננת בני זוג שהתגוררו יחד. ביום 30.4.20 בשעות הבוקר נתגלע ויכוח בין השניים סביב שתיית אלכוהול. לקראת הצוהריים יצא הנאשם מהבית כדי לקנות בקבוק וודקה נוסף, שב הביתה והמשיך לשתות. המתלוננת ביקשה שיפסיק. הנאשם גידף אותה, היכה בחוזקה באגרופו באוזנה, והמשיך והיכה אותה בכל חלקי גופה, בראשה ובפניה. תחילה התגוננה המתלוננת מפניו, אך הנאשם היכה אותה בחוזקה, ובשלב מסוים אף חנק אותה, ורק כשחדלה להתנגד הניח לה. בהמשך ניגשה המתלוננת לעבר הדלת. הנאשם תפס אותה בשערה, הפילה לארץ, התיישב עליה והמשיך להכותה. כתוצאה מכך התעלפה המתלוננת, והנאשם המשיך להכותה בכל חלקי

גופה, גם באמצעות מוט מתכת של שואב אבק. בשעה 12:30 לערך התקשר הנאשם לקרוב משפחתו, אמר לו כי הרג את המתלוננת, ושהוא רוצה לשוחח עמו לפני שיזמין משטרה. במהלך השיחה הבחין הנאשם כי המתלוננת נושמת, אחז במוט המתכת והיכה בפניה באמצעותו. בינתיים הוזעקה המשטרה בידי קרוב המשפחה, הגיעה לבית ועצרה את הנאשם. כתוצאה מהמעשים נגרמו למתלוננת חבלות חמורות, לרבות מספר שברים באגן ובארוכת העין, בעצם הלחי ועוד. היא פונתה לבית החולים, אושפזה במחלקה לטיפול נמרץ ונזקקה לניתוח. הצדדים הציגו הסדר טיעון, במסגרתו עתרו במשותף לאחר קבלת תסקיר, לגזור על הנאשם 5 שנות מאסר בפועל, שכולל הפעלת עונש מאסר על-תנאי בן 10 חודשים בחופף, לצד מאסר על תנאי ופיצוי. בית המשפט כיבד את הסכמות הצדדים, תוך שקבע כי מדובר בהסדר מקל, וכי ראוי היה לגזור על הנאשם עונש חמור יותר, בפרט בהתחשב בהרשעותיו הקודמות בעבירות אלימות במשפחה כלפי אותה בת זוג, וקיומו של מאסר מותנה.

ע"פ 5851/22 מדינת ישראל נ' אביב אעידן (16.3.23) (הוגש בידי ההגנה). המשיב הורשע בהתאם להודאתו בתקיפת בן זוג הגורמת חבלה (מספר מקרים), לפי סעיפים 380 ו-382(ג) לחוק העונשין; חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק העונשין, איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין. הנאשם והמתלוננת ניהלו מערכת יחסים זוגית שנמשכה כארבעה חודשים, במהלכם נקט כלפיה המשיב אלימות פיזית ומילולית במספר אירועים: באירוע אחד חיטט במכשיר הטלפון שלה, צעק עליה, קילל אותה ונצמד אל פניה באופן מאיים. לאחר שהמתלוננת שחשה מותקפת סטרה לו, היכה אותה המשיב באגרוף בפניה בעוצמה, באופן שגרם לה לערפול הכרה ושטף דם מסביב לעין. בחלוף כמה ימים סטר למתלוננת פעמיים בראשה, באופן שגרם לה לנזקים בעור התוף בשתי אוזניה. באירוע נוסף היכה בראשה וגרם לה לערפול הכרה. באישום שני - לאחר שהמתלוננת סיימה את מערכת היחסים עם המשיב, הוא התקשר אליה בשעת לילה וביקש להיפגש עמה. במהלך המפגש התקשר אליה אחיה, וניסה להסביר למשיב כי המתלוננת סיימה את הקשר עמו. בהמשך לכך, במפגש בין המשיב והאח, השליך המשיב אבן גדולה לעבר ראשו של האח ופגע בו. הוא הרים אבן נוספת ואיים על האח, אך המתלוננת הרחיקה את המשיב מהמקום. כשהגיעו שוטרים לביתו של המשיב, הוא סירב לפתוח להם את הדלת במשך כמחצית השעה. כתוצאה ממעשי המשיב נגרמו לאח שבר בגולגולת ודימום תוך גולגולתי, והוא נזקק לאשפוז. בית המשפט המחוזי קבע את מתחם העונש בגין האישום הראשון בין 18-9 חודשי מאסר בפועל, ובגין האישום השני בין 20-40 חודשים. בהתחשב בהודאתו, נסיבות חייו, בהיעדר תסקיר ולנוכח עברו הפלילי המכביד, גזר את עונשו ל-42 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש, ומבלי למצות את הדין עם המשיב העמיד את עונשו על 54 חודשי מאסר בפועל.

ת"פ (מחוזי חיפה) 38707-09-17 מדינת ישראל נ' פלוני (2.8.18) (הוגש בידי ההגנה). הנאשם הורשע בעבירות חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק העונשין, ותקיפת בן זוג הגורמת חבלה, לפי סעיפים 380 ו-382(ג) לחוק העונשין. הנאשם והמתלוננת בני זוג שהתגוררו בצוותא. באירוע אחד, במהלך ויכוח, היכה הנאשם את המתלוננת בגבה, בעורפה,

בצלעותיה ובידיה, והותיר בה חבלות וסימנים כחולים בגבה. היא אושפזה בבית החולים וסבלה רבות. באירוע שני, במהלך ויכוח, דחף הנאשם את המתלוננת על המיטה בחדר השינה, אחז בה והיכה אותה באגרופים בראשה, בבטנה ובגבה, תוך שהוא מקלל אותה. בניסיון להשתחרר נשכה המתלוננת את הנאשם בידו. לאחר שאמרה לו כי יש לה תיעוד של החבלות שהסב לה במחשבה הנייד, נטל הנאשם את המחשב והחל להכותה באמצעות המחשב בראשה, עד שהמחשב נשבר. המתלוננת ניסתה להתגונן, תפסה באשכיו של הנאשם, וגוננה על פניה. הנאשם המשיך להכותה, ולא הפסיק גם כשישבה חבולה, מדממת וחסרת אונים על רצפת חדר השינה. הנאשם המשיך להכותה, באגרופים חזקים בפניה ובידיה, ובעט בבטנה ובצלעותיה. בית המשפט קבע את מתחם העונש בין 20-36 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם 20 חודשי מאסר, תוך הפעלת מאסר על-תנאי בן 6 חודשים בחופף, מאסר על-תנאי ופיצוי למתלוננת בסך 15,000 ₪.

ת"פ (מחוזי חיפה) 22512-03-17 מדינת ישראל נ' בוטבול (17.7.18) (הוגש בידי ההגנה). הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בחבלה חמורה בנסיבות מחמירות ובאיומים כלפי בת זוגו לשעבר. הנאשם הגיע לבית המתלוננת, איים עליה שתפתח לו, הלם בדלת בחוזקה, ושידל אותה לפתוח בהבטחה כי לא יפגע בה. לאחר שהמתלוננת איפשרה לו להיכנס, הפיל אותה הנאשם, החל חונק אותה בידיו, והיכה בפניה. הוא נטל את מכשיר הטלפון שלה, ואיים לפגוע בה אם לא תמסור לו את הקוד הסודי, עד שנעתרה לדרישתו. היא החלה לזעוק כדי להזעיק עזרה, ובתגובה חנק אותה הנאשם פעם נוספת, עד שחשה כי היא מאבדת את הכרתה. בהמשך ביקשה שיתיר לה ללכת לשירותים, וניסתה לאתר טלפון כדי להזעיק עזרה. הנאשם ניגש אליה, הפילה ממיטתה, צעק עליה, בעט בה, היכה באגרופיו בפניה, בגופה ובאפה, ואיים עליה. כתוצאה ממעשי האלימות נגרמו למתלוננת שברים בעצמות האף עם תזוזה לימין, היא נזקקה לרדוקציה בהרדמה מקומית והשבת האף למקומו. כן נגרמו לה המטומה וסימני חבלה בצווארה, בפניה ובידה, בגינם טופלה בבית חולים. בית המשפט קבע את מתחם העונש בין 18-40 חודשי מאסר בפועל, חרג ממנו משיקולי שיקום, וגזר על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות, מאסרים על-תנאי, צו מבחן למשך שנתיים ופיצויים למתלוננת בסך 80,000 ₪.

11. בהתחשב בשיקולי הענישה עליהם עמדתי, במדיניות הענישה, ובכך שעל מתחם העונש לשקף בראש ובראשונה את עקרון ההלימה, מצאתי לקבוע את המתחם בין 5-9 שנות מאסר בפועל. להסרת ספק, אינני מתעלם מכך שמדובר במתחם ענישה חמור במידה ניכרת ביחס לעונשים הנגזרים בשגרה בבית משפט השלום. ואולם, הנאשם ביצע סדרת מעשי עבירה מפליגים בחומרתם, שכל אחד מהם בפני עצמו ראוי לעונש כבד. ראו ע"פ 147/21 מדינת ישראל נ' ביטון (14.2.21), פסקה 8:

"עונשי מאסר מרביים אינם באים לקבוע אך ורק את גבולה העליון של סמכות הענישה שבידי בתי המשפט. עונשים כאמור מבטאים את רמת הענישה הראויה במקרים החמורים ביותר של ביצוע העבירה שבה עסקינן, ומהם ניתן וראוי לגזור את מתחם העונשים עבור מקרים פחות חמורים [...]. מובן מאליו הוא, שגזירה כאמור אינה

נעשית בדרך של התאמה מתמטית. מדובר אך ורק בזיקה עניינית לחומרת העבירה, כפי שנקבעה על ידי המחוקק שאת דברו אנו מקיימים. הקפדה על זיקה כאמור היא חלק מהבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה, אשר נעשתה בגדרו של תיקון 113 לחוק העונשין...".

כן אפנה לעניין בני ג'אבר, שם נקבע כי "העונש המקסימאלי האפשרי שניתן להטיל בגין האירוע כולו הוא העונש שמתקבל מצבירת עונשי המקסימום בגין כל אחד מ"המעשים" הכלולים ב"אירוע"". מובן כי אין המדובר בצבירה אריתמטית, שאחרת חלקו העליון של מתחם העונש היה גבוה פי כמה. ברם, מעשיו הקיצוניים של הנאשם מחייבים לגזור את עונשו בהתאם.

קביעת העונש המתאים לנאשם

12. הנאשם בחר לנהל את משפטו עד תום, בהתאם לזכותו, ועונשו לא יוחמר כתוצאה מכך. מנגד, הנאשם איננו זכאי להקלה הניתנת לנאשמים שבוחרים להודות במיוחס להם, מביעים חרטה, וחוסכים מנפגעי העבירה את הצורך בהתייצבות בבית המשפט, ואת הקושי במסירת עדות ובשחזור הטראומה.

13. עברו הפלילי של הנאשם רלוונטי ומכביד. לחובתו הרשעות בעבירות שונות, מתוכן פעמיים בעבירות אלימות. בשנת 2013 הורשע בתקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש, ונדון למאסר בפועל כימי מעצרו - למשך 6 חודשים ו-23 ימים, מאסר על-תנאי וצו מבחן למשך 15 חודשים. מגזר הדין (עת/2) עולה כי הנאשם שב לביתו בחצות בהיותו בגילופין, דחף את המתלוננת, משך בשיערה, היכה אותה באגרוף בפניה וגרם לה לנפיחות במצחה. משביקשה לעזוב את הבית עם בנם בן השמונה, משך הנאשם בשיערה פעם נוספת, מעד ותלש שיער רב. בגזר הדין ציטט בית המשפט מתפ"ח (מחוזי ת"א) 1040/05 מדינת ישראל נ' פלוני (19.9.06): "גזירת הדין בעבירות של אלימות בין בני זוג מעוררת פעמים רבות את הסוגייה של הבחירה ההולמת בין דרכי ענישה לבין דרכי טיפול ושיקום. בראש ובראשונה על בית-המשפט לשקול את מידת מסוכנותו של הנאשם בעתיד כלפי בת זוגו-המתלוננת. ככל שרמה זו גבוהה יותר, כך תסתבר יותר ענישה מחמירה, זאת תוך ראיית חומרת העבירות בעבר והצפייה הסבירה כי יחזרו על עצמם בעתיד". בדיעבד למדנו, כי אמירות אלו של בית המשפט, קיבלו ביטוי מצמרר במעשיו של הנאשם מושא ההליך דנן, אשר הסלימו והחמירו במידה בלתי נתפסת, כשהעוגן נותר זהה. כאז כן עתה, הנאשם שב לביתו כשהוא שתוי. כאז כן עתה, הנאשם מצא לכלות את זעמו בבת זוגו. כאז כן עתה, הנאשם נקט אלימות קשה על רקע של מה בכך. כאז כן עתה, הנאשם פעל מתוך ראיית עצמו בלבד, מבלי לתת דעתו לנזק הפיזי והמנטלי שהוא גורם במעשיו לקורבן העבירה.

ניתן היה לצפות כי הנאשם יפיק לקחים מהאופן המתחשב והמקל בו הסתיים עניינו הנ"ל,

ויסתייע בטיפול השיקומי לו זכה בליווי שירות המבחן. המציאות מלמדת אחרת. בחלוף כשלוש שנים שב הנאשם וביצע עבירות אלימות פיזית ומילולית כלפי פקחי עירייה, אשר כל חטאם - רצונם לבצע את עבודתם (עת/3). הללו נתקלו בנאשם כשפלג גופו העליון חשוף והוא תחת השפעת אלכוהול במקום ציבורי. משמע - גם במקרה זה פגע הנאשם בקורבנותיו על רקע צריכת אלכוהול, מבלי שהרשעתו הקודמת וההליך הטיפולי בו השתתף הותירו בו אותותיהם.

אם כך, עסקינן בעבריו חוזר, שור מועד, אשר הוכיח במעשיו ובהתנהגותו כי עונשים קודמים לא הרתיעוהו, לרבות מאסר מאחורי סורג וברית. הליך טיפולי לו זכה, אף הוא לא מנע מהנאשם מלחזור לסורו, זו הפעם באופן חמור עשרות מונים ממעשיו בעבר.

14. כעולה מתסקיר קורבן, הנזק לנפגעת העבירה קשה ביותר, פיזית ומנטלית, ונקל להניח כי תישא את הטראומה בליבה לעד. הנאשם, כזכור, לא כפר בכך שצילם את הסרטון המזעזע, במסגרתו התרברב באשר לאופן בו פגע במתלוננת. ניתן היה לצפות כי במצב דברים זה יכיר, ולו חלקית, בנזק שגרם לה. ציפיית שווא. כשהוטחו בו במהלך עדותו מעשי האלימות הקשים שביצע במתלוננת, והביזוי וההשפלה שהיו מנת חלקה בשל מעשיו, התמיד הנאשם בטענתו כי פעל לטובתה. כך ממש. מתוך הכרעת הדין (פסקה 13): "אני צילמתי בשביל להראות לה שהיא תראה את זה שלא נראית יפה ולא מתאים לה תראי איפה את מגיעה. ש: מהאלכוהול אתה מתכוון? ת: כן, מאלכוהול, בטח מאלכוהול...".

כך גם בדברו לעונש: "אני מצטער על מה שקרה בכלל, אני לא יודע בדיוק מה. מנפחים פה דברים. אני מצטער שבכלל הגעתי לפה. מצטער שנתתי לה את שתי הכאפות שהודיתי בהן".

סירובו של הנאשם להפנים את הפגיעה והסבל העצומים שהסב למתלוננת, היעדר מידה מזערית של אמפתיה לבת זוגו לשעבר, וטענתו כי מעשיו נועדו לטובתה - אלו משקפים מסוכנות רבתי הנשקפת מן הנאשם, וזו תישקל כחלק מהצורך בהרתעתו של הנאשם, כמו גם בהגנה על המתלוננת והציבור מפניו.

15. חוסר התובנה של הנאשם איננו מתמצה בהליך דנן. אפילו ביחס להרשעותיו הקודמות, והטיפול השיקומי שקיבל, גילה הנאשם אטימות מוחלטת. (מתוך דבריו לעונש): "אני אדם נורמטיבי בסופו של דבר. הייתה עבירה בשנת 2013 וזהו. מאותו זמן אמרתי שאני לא אחזור לאותו עבר. לשאלת ביהמ"ש, לא זוכר שהיה לי צו מבחן בשנת 2013. אני לא זוכר שהיה לי טיפול אצל קצינת מבחן". אמ"ל.

16. מתוך ע"פ 51/23 מדינת ישראל נ' פלוני (13.06.2023), פסקה 22:

"חדשות לבקרים אנו שומעים על אישה נוספת אשר התווספה למעגל

האלימות, ולעיתים ההתנהלות האלימה המתחילה באופן מתון, מסלימה לאלימות חמורה ביותר המסתיימת בתוצאות טראגיות של ממש. על בית המשפט לומר באופן חד וברור כי התנהלות שכזו דינה אחד - עונש מאסר מאחורי סורג ובריאח ולתקופה משמעותית. מתגבר הצורך בענישה הולמת, מרתיעה ומשמעותית שמעבירה מסר חברתי תקיף נגד תופעות אלו ואף מגלמת בתוכה הכרה במצוקתן של נפגעות העבירה ובנזק שנגרם להן".

המקרה שלפנינו כהמחשה חיה. עברייני אלימות, שתיין, אשר הספיק לפגוע בעבר בבת זוג קודמת, זכה לליווי ולהליך טיפולי משקם, אך בעט ברגל גסה ביד שהושטה לעברו לעזרה - הסלים והקצין את התנהגותו האלימה והסב לקורבנו - בת זוגו - נזקים איומים. ככזה, הנאשם ראוי ליד קשה, שתהווה גמול הולם למעשיו, תשקף את ההכרה בפגיעה בבת זוגו, ותשמש תמרור בזהירות לצורך הרעתו של הנאשם והרתעתם של אחרים.

17. המאשימה עתרה לחייב את הנאשם במרכיבי ענישה כספיים בדמות פיצויים לנפגעת העבירה וקנס כספי.

פיצויים - דומה שאין סכום שיוכל להשיב למתלוננת את שמחת החיים שנגזלה ממנה בידי הנאשם. נקל להניח כי הנזק המנטלי שהסב לה, ואפילו יתעמעם במהלך השנים, ילווה את המתלוננת במשך כל חייה. כן נזכור כי בפסיקת פיצויים בית המשפט איננו מתחשב במצבו הכלכלי של הנאשם (בשונה מהשיקולים הכרוכים בהטלת קנס). מנגד, פיצויים בפלילים נועדו להוות סעד מהיר וחלקי, אינם עונים על מלוא הנזק, ואינם גורעים מזכותה של נפגעת העבירה לתבוע את נזקה בהליך אזרחי.

אשר לשיקולים המנחים את בית המשפט בקביעת גובה הפיצויים לנפגעי עבירה, ראו ע"פ 764/21 מדינת ישראל נ' אבו לבן (21.4.21, פס' 23-21):

סעיף 77(ב) לחוק העונשין מורה לבית המשפט לקבוע את הפיצוי במסגרת ההליך הפלילי, לפי מידת הנזק או הסבל שנגרמו ביום ביצוע העבירה או ביום מתן ההחלטה על הפיצויים. תכליות פסיקתם של פיצויים לפי הסעיף, כוללות את הצורך ליתן סעד מיידי לנפגע; להכיר בסבלו; ולקדם אפשרות להיטהרות העברייני עצמו, באופן העשוי לתרום לשיקומו (ראו למשל: רע"פ 9727/05 גליקסמן נ' מדינת ישראל, פסקה 19 לפסק דינה של הנשיאה ד' ביניש פ"ד סב(2) 802 (2007) (להלן: עניין גליקסמן)).

עמוד 17

...מטרת הפיצויים לפי סעיף 77 לחוק העונשין אינה מתן פיצוי מלא לנזקם של נפגעי עבירה, כי אם כאמור מתן סעד שהוא בגדר עזרה ראשונה. פסיקת פיצוי לפי סעיף זה לא נועדה למצות את הנזק הכולל שנגרם לנפגע העבירה, לו עומדת הזכות להגיש תביעה אזרחית בגין מלוא נזקיו. הפיצוי בהליך הפלילי נבדל במובן זה מן הפיצוי בהליך הנזיקי, בכך שהפיצוי בהליך הפלילי אינו מחייב הוכחת נזק מדויק - אך מאידך, הוא מתוחם יותר (ראו למשל: ע"פ 7186/19 טובי נ' מדינת ישראל, בפסקאות 12-13 לפסק דינו של השופט נ' סולברג (8.1.2020) (להלן: עניין טובי)).

קנס - בהתחשב בתקופת המאסר הממושכת שעתיד הנאשם לרצות, שקלתי להימנע מחיובו בקנס. כשיקולים תומכים התחשבתי בכך שהעבירות שביצע הנאשם לא נועדו להפקת רווח, וכן במצבו הכלכלי. אמנם, ההגנה לא הוכיחה בראיות חסרון כיס, אך הואיל ואת פרנסתו במועד ביצוע העבירות מצא הנאשם כמאבטח בחוף הים, והתגורר במכולה, ניתן להסיק כי הפרוטה אינה מצויה בכיסו. מן העבר האחר, הדיווח השקרי שמסר הנאשם לשוטרים שהגיעו לזירת האירוע, הסב במישרין אובדן כספי ציבור בסריקות נרחבות ומיותרות שנערכו בידי חיל הים, במטרה לאתר את תוקפיה של המתלוננת. החיפושים הופסקו רק לאחר שהוברר כי עסקינן בתלונת שווא. במצב דברים זה, ברי כי יש לחייב את הנאשם בקנס שימחיש, ולו במעט, את הנזק הכלכלי שגרם למשלם המיסים. גם בהקשר זה יובהר, כי הטלת קנס בפלילים אינה מונעת מהמדינה אפשרות להיפרע מהנאשם בגין נזקיה במסגרת הליך אזרחי.

18. לפני סיום: בסיפא להכרעת הדין הערתי למשטרת ישראל על האופן בו נחקר הנאשם, מבלי שיוחסה לו עבירת מין, "שכמו הונחה בפני צוות החקירה על מצע של כסף, לאחר שהנאשם עצמו דאג לתעד את מעשיו". אף המאשימה לא נמצאה נקייה מהמחדל, הן באופן בו ליוותה את החקירה, והן בבחירת העבירות שיוחסו לנאשם, למצער בהשמטת עבירה של מעשה מגונה שתוארה בפרק העובדות. סופו של דבר, המאשימה התעשתה, הנאשם הורשע בדין, ויישא בעונשו. מצופה כי לקחים יופקו.

למתלוננת אבקש לומר: חזקי ואמצי. העדת בגבורה אודות האירועים האפלים שנאלצת לחוות על כורחך. כולי תקווה כי תצליחי להתנשא מעל התהום בה את מצויה, להמשיך בחייך, ולהשיב לעצמך את היכולת לתת אמון באחרים.

תוצאה

19. אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 7 שנות מאסר בפועל, אשר יימנו מיום מעצרו בהתאם לרישומי שב"ס.

ב. 12 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות "מסוג פשע" או עבירת מין או כליאת שווא.

ג. 6 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות "מסוג עוון" או שיבוש מהלכי משפט או מסירת ידיעת כוזבת.

ד. פיצויים בסך 50,000 ₪ אשר ישולמו למתלוננת (עדת תביעה מס' 1). הפיצויים ישולמו ב-10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 10.9.24 ובכל 10 בחודש שלאחריו. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצויים לפירעון מיד.

ה. קנס בסך 5,000 ₪ או חודש מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 10.1.26 ובכל 10 בחודש שלאחריו. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הקנס לפירעון מיד.

כל סכום שיופקד על ידי הנאשם יזקף ראשית לטובת הפיצויים. מוסבר לנאשם כי ניתן לשלם את הפיצויים והקנס כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגביה באחת מהדרכים הבאות: (-) כרטיס אשראי באתר המקוון של רשות האכיפה והגביה www.eca.gov.il; (-) מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גביה) *35592 או בטלפון 073-2055000; (-) במזומן בכל סניף של בנק דואר בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברים).

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ח סיוון תשפ"ד, 04 יולי 2024, במעמד הצדדים.

גזר הדין ניתן בפומבי ומותר בפרסום. שמה של המתלוננת ופרטיה חסויים.